

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 31ΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1957

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΟΥΛΙΤΣΑ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ὁ κ. **Μαρ. Γερουλᾶνος**, παρουσιάζων τὸ ἔργον του «*Ἡ Ἱατρικὴ ἀπὸ πνευματικῆς ἐπισκοπῆσεως*», εἶπε τὰ κάτωθι :

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, προσφάτως ἐκδοθὲν ἔργον μου μὲ τὸν τίτλον : *Ἡ Ἱατρικὴ ἀπὸ πνευματικῆς ἐπισκοπῆσεως*.

Ἡ Ἱατρικὴ, ὅπως σήμερον διδάσκεται καὶ ἐφαρμόζεται, βασίζεται ἐπὶ τῶν δεδομένων τῶν φυσικῶν καὶ βιολογικῶν Ἐπιστημῶν. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἀκολουθεῖται ἀπὸ δύο περίπου αἰῶνων. Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὑπῆρχον ἐλάχισται γνώσεις περὶ τῆς λειτουργίας τῶν ὀργάνων. Ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἦτο ἄγνωστον τὸ διατὶ ἀναπνέομεν καὶ διατὶ, ἐὰν καταπαύσῃ ἡ ἀναπνοή, ἐπακολουθεῖ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ὁ θάνατος.

Ἐπρεπε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος ὁ Ἄγγλος χημικὸς Priestley νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ὀξυγόνον ἐντὸς τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἰδίου αἰῶνος ὁ Γάλλος χημικὸς Lavoisier νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν σημασίαν τοῦ ὀξυγόνου διὰ τὴν καῦσιν ὀργανικῶν οὐσιῶν καὶ ἀπόδοσιν θερμότητος καὶ ἐνεργείας.

Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὅμως ὑπῆρχεν Ἱατρικὴ. Ὑπῆρχεν ἐπιστημονικὴ Ἱατρικὴ, ἥδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἱπποκράτους. Εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὴν Ἀναγέννησιν ἀνεφάνησαν μεγάλοι κλινικοί, οἱ ὁποῖοι, ὅχι μόνον ἀνεγνωρίζοντο ὡς ἐπιστήμονες, ἀλλ' ἔχαιρον καὶ μεγάλου κύρους ἐντὸς τῆς κοινωνίας. Ἡ Ἱατρικὴ ἐκεῖνη ἐχρησιμοποιοῦν μὲν ὡς θεραπευτικὰ μέσα, ὅσα ἐξ ἐμπειρίας εἶχον ἀναγνωρισθῆ ὡς χρήσιμα, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ συναισθήματος καὶ τῆς ψυχικῆς προσπελάσεως τοῦ πάσχοντος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ. Καὶ ἐνήργει ἐκ διαισθήσεως.

Κατὰ τὴν ὕλιστικὴν ὅμως καὶ μηχανιστικὴν περίοδον, τὴν ἐπικρατήσαν

γενικώτερον μεταξύ τῶν φυσικῶν Ἐπιστημῶν, ἡ Ἱατρικὴ παρεγνώρισε τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ζωὴν. Ἐθεώρει μάλιστα τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πνευματικοῦ παράγοντος ὡς ἀντιεπιστημονικὴν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ 1900 καὶ ἰδίως ἀπὸ 30ετίας, ἀνεγνώρισεν ἡ Ἐπιστήμη τὴν ἐπίδρασιν ταύτην ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν τῶν ὀργάνων. Ἐν τούτοις ὅμως ἐν τῇ πράξει σήμερον παραβλέπεται ἡ πνευματικὴ αὕτη ἐπισκόπησις.

Εἰς τοῦτο ἀποβλέπει τὸ παρουσιαζόμενον βιβλίον: Παρὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὄσων ἡ Ἐπιστήμη σήμερον ἀπαιεῖ, εἶναι ἀνάγκη καὶ τῆς πνευματικῆς προσπελάσεως τοῦ πάσχοντος, ὥστε ὁ ἱατρὸς νὰ δύναται καὶ ἐκ διαισθήσεως νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τούτου, καθοδηγούμενος ὑπὸ τοῦ συναισθήματος. Περιφανῆς ἱατρὸς τοῦ 16ου αἰῶνος ὁ B. Hehenheim, ὀνομασθεὶς καὶ Παράκελσος, γράφει εἰς ἓνα βιβλίον του ὅτι die beste Arznei ist die Liebe (τὸ καλύτερον φάρμακον εἶναι ἡ ἀγάπη).

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΜΗ ΜΕΛΩΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.—Ἐπὶ τοῦ μαθηματικοῦ χωρίου τοῦ Θεαιτήτου τοῦ Πλάτωνος, μέρος II, ὑπὸ *Εὐαγγ. Σταμάτη**. Ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Στεφανίδου.

Α'. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, διατὶ ὁ Θεόδωρος¹ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀσυμμέτρου τῆς τετραγωνικῆς ρίζης τοῦ ἀριθμοῦ 17, ὅπερ ἀπὸ δύο περίπου χιλιάδων ἐτῶν ἀπασχολεῖ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἑλληνικὴν μαθηματικὴν ἐπιστήμην ὑπεστηρίξαμεν διὰ πραγματείας ἡμῶν ἀνακοινωθείσης ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 12.1.1956² ὅτι ὁ Πλάτων πιθανῶς νὰ ὑπαινίσσεται τὴν ἱερότητα, ἣν εἶχε διὰ τοὺς Πυθαγορείους ὁ ἀριθμὸς δεκαεπτὰ. Τὰ προβληθέντα παρ' ἡμῶν συναφῶς ἐπιχειρήματα ἦσαν: 1) χωρίον ἐκ τῶν Θεολογουμένων τῆς ἀριθμητικῆς τοῦ Ἰαμβλίχου³ 2) χωρίον ἐκ τῆς πραγματείας τοῦ Πλουτάρχου⁴ περὶ Ἰσίδος καὶ Ὀσίρι-

* EVANGELOS STAMATIS, *Über die mathematische Stelle des Theaetetus von Platon, Teil II.*

¹ «Περὶ δυνάμεων τι ἡμῖν Θεόδωρος ὅδε ἔγραψε τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος ἀποφαίνων ὅτι μήκει οὐ σύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ, καὶ οὕτω κατὰ μίαν ἐκάστην προαιρούμενος μέχρι τῆς ἐπτακταδεκάποδος· ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο». (147 d - 148 b).

² Βλ. *Πρακτ. Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν*, 31 (1956), σελ. 10.

³ Iamblich, *Theologoumena arithmeticae*, ed. V. de Falco, Teubner 1922, σ. 11, 19.

⁴ Πλουτάρχου, Περὶ Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος 367 (ἐκδ. G. Vernardakis Vol. II σ. 514; Teubner).